

Dievs, roks un vijole

Manuels Lamberti ir 19 gadīgs puisis no Puerto La Kruzas. Viņš apgūst vijolspēli un spēlē rokgrupā. Divus gadus viņš bija vadošā vijole jauniešu orķestrī. Viņš ir Opus Dei numerārijs.

26.10.2017

Kā Opus Dei ir Tev palīdzējis?

Viss, ko Sv. Hosemarija ir teicis attiecībā uz darbu ir man ļoti palīdzējis. Pirms satiku Opus Dei vijoles spēles treniņi (3 stundu garumā) bija kas ļoti grūts priekš

manis. Arī tagad tas sagādā man rūpes, taču tā ir laba atziņa, kad tu saproti, ka vari šīs treniņa stundas veltīt Dievam. Tad viss kļūst vieglāk panesams. Tu saproti, ka tā iegūsti labumu ne tikai šajā dzīvē, kļūstot par labu mūziķi, bet arī nākamajā.

Vai Dievu var atrast mūzikā? Vai Dievs var būt mūzikā?

Manā gadījumā, kad es spēlēju kādu svarīgu darbu, kurš mani uzrunā, es pie sevis saku: “Šim komponistam Dievs ir devis iedvesmu”.

Tātad vijoles spēlēšana Tevi tuvina Dievam?

Jā. Tad, kad es atdodu savas mācību un mēģinājuma stundas un smago darbu Dievam. Tas, kurš zina Opus Dei garu, mācās lietām piešķirt citu nozīmi. Piemēram man ir ļoti grūti pavadīt vairākas stundas dzirdes trenēšanas nodarbībās. Ja man būtu izvēle, es nekad to nedarītu, bet

tagad es sev saku- tā, lai šīs stundas
kļūst kā mans upuris. Tad es jūtu
prieku par savu darbu un
pavadītajām stundām mēģinājumos.

Ko Tu domā ar vārdu salikumu “pārdabisks darbs”?

Kad tuvojas kādi koncerti vai
noklausīšanās, ir liela varbūtība, ka
sākot mēģināt, var iegrimt darbā un
aizmirst, ka tev būtu jāvelta savs
darbs Dievam un, ka galu galā viss
būs atkarīgs no Dieva un tas būs
Viņš, kurš palīdzēs, lai viss izdotos.
Tāpēc tad, kad es mācos, es sev
priekšā nolieku Krucifiksu, lai
tādējādi atrastos mana Tēva, Dieva
klātbūtnē. Protams, tas nenāk viegli
un tā ir cīņa.

Protams, ne vienmēr viss notiek kā
es vēlos. Dažreiz es varu ļoti ilgi un
grūti mēģināt, bet koncertā tik un tā
nospēlēju slikti. Tajos brīžos atceros,
ka darbs ir jāveic par godu Dievam
un, ja tas ir veikts ar mīlestību,

rezultāts nav tik svarīgs. Pat, ja tā ir izgāšanās, tas palīdz tev nenolaist rokas.

Tagad Tu spēlē labi zināmā rokgrupā...

Jā, mēs esam diezgan veiksmīgi, mūs var ik pa laikam dzirdēt radio kā arī gada laikā sarīkojam pāris koncertus. Daudzi uzskata, ka labs katolis nevar savienot savu ticību ar šo darbības sfēru. Daži mani draugi tieši šī iemesla dēļ ieinteresējās Opus Dei darbībā, jo viņi atskārta, ka nav jābūt ieslēgtam klosterī, lai būtu labs katolis.

Starp intervijām ar medijiem, es sapratu, ka reizēm lietas notiek...

Kad tiek reklamēts kāds singls, ir bijis pat tā, ka dienā mums ir vairākas intervijas. Pusdienlaikam tuvojoties, mēs vēl joprojām esam darbavietā, tādēļ pārtraucam spēlēt un jautājam menedžerim vai viņš

vēlas ar mums noskaitīt Kunga
Eņģeli. Pirmajā reizē viņš bija
diezgan pārsteigts, bet tagad viņš ir
pieradis. Šīs lietas mums palīdz
uzturēties Dieva klātbūtnē visu
dienu.

**Vai tā ir taisnība, ka mūziķi ir
izklaidīgi?** Manā gadījumā jā. Jau
kopš bērnības es savas mantas
atstāju novārtā. Es vienmēr
aizmirstu savu telefonu, rēķinus. Tā
ir sava veida cīņa un es to upurēju
Dievam par cilvēkiem, lai kāds tiek
dziedināts no slimības vai ko līdzīgu.

**Pirms kāda laika tu teici, ka Sv.
Hosemarija Tev izdarīja lielu
pakalpojumu sakarā ar Tavu
vijolo.**

Stāsts par vijoli ir šāds:

Reiz es devos uz speciālu mācību
stundu, kura notika labi zināmajā
viesnīcā Karakasā. Apmācību vadīja
profesors no Vācijas. Es devos turp ar

metro un biju galā jau ļoti agri. Tā nu es pirms nodarbības sākuma nolēmu mazliet patrenēties, bet pirms tam devos nomazgāt rokas un vijoli atstāju uzgaidāmajā telpā. Kad es atgriezos, vijoles vairs tur nebija, tā bija nozagta.

Tā bija ļoti laba vijole, kura maksāja vairākus tūkstošus dolāru-manas profesijas instruments. Es lūdzu palīdzību visiem viesnīcas apsargiem un cilvēkiem no orķestra, bet viss velti. Tā nu es lūdzu palīdzību savai ģimenei. Es un viņi sākām lūgt Sv.Hosemariju palīdzēt mums atrast vijoli. Pagāja mēnesis. Mans draugs teica, ka man jāpieņem tas, ka vijole ir zudusi uz visiem laikiem un man ir laiks nopirkt citu vijoli, bet mēs turpinājām lūgties.

Gāja laiks līdz reiz kāds pazīstams vijolnieks, ar kuru mēs spēlējām, man teica: “Manuel, mans profesors teica, es zinu, kur ir tava vijole! Kāds

jauns students ienācis viņa klasē ar tavu vijoli”. Mēs gājām skatīties un tā tiešām bija mana vijole, kuru šis jaunais puisis bija nopircis par ļoti zemu cenu. Mēs viņam samaksājām par to un tā es atguvu vijoli, kura bija pazudusi jau vairāk kā mēnesi. Tagad esmu par to parādā Sv.Hosemarijam. Un tā vēlāk pateicībā es varēju dalīt kartītes ar lūgšanu tekstu Sv.Hosemarijam un teikt: “Viņš ir svētais, kurš palīdzēja man atgūt vijoli!”
